

Magazin za kulturu, umjetnost i obrazovanje-Magazine for culture, art and education

„In a country of hate the most hated one is the one who does not know how to hate.“ *Ivo Andrić*

Sarajevo, Bosnia and Herzegovina, Europe

iss of Sept. 2009

DIOGEN

pro kultura magazin pro culture magazine

„U zemlji mržnje najviše mrzi onoga ko ne umije da mrzi.“ *Ivo Andrić*

E-mail: editors@diogen.com

MI OBJEDINJUJEMO RAZLIČITOSTI...WE ARE UNIFYING DIVERSITIES

Anita Palavra

KADA NOĆ POSTAJE DAN

Priča se da sam ja noć

a ti vedar dan

Ljubav je naša grijeh, nesreća

Kažu ja sam crna noć

a ti vedar dan

Sumrak je vrijeme

... kada noć postaje dan

... kada noć pokriva dan

S M I R A J

Crn, pust, oronuo
pozdravlja me iz tame
sumoran, ali radoznao
baš kao i ja...

Noću mi poklanja
postelju bijelih ljljana
parče neba zvjezdana
šumor plavih valova
šaptaje skrivene ušima
prizore skrivene očima...

Tišinu.

Vijekovima skrivenu.

Govori mi najljepše stihove
koji me uljukuju u najslađi san.

Jutrom me budi sunčanom zrakom
veselom pjesmom pijanog slavuja
plavetnilom svilenoga neba;
smiješi mi se zelenim livadama
plavim različcima, nježnim ivančicama
dok mu sunce cjeliva prozore
a svileno nebo miuje zidine.
Priča mi priče nevjerovatne
okreće stranice polako

stranice pjesme, stranice života

pričaju mi u isti glas

svađaju se, smiju se

utihnu kad dođe čas.

Zvona pjevaju ode životu

svečano, složno, zaglušno.

Večeras mi se zvijezde smiješe

a postelja miriše na ljiljan

On i ja – besmrtni.

POLJE LAVANDI

Nebo je slično jezeru snova

Večeras poželi neispunjen san

Glas daljine lijeno Te zove

Dok borovi crni mirišu zeleno

Ljeto se smiješi crvenim usnama

Baca Ti bijele ruže na lice

Dok spavaš plavetnim snom

Nasmiješen trčiš zelenim livadama

Rumen, tamnoput, kroz zlatna žita

Oči plave, vedro srpanjsko nebo

Radaš se iz tisuću morskih pjena

Nježnih, ružičastih
Voliš gordo, muški, bez daha
Omotan plavetnilom
Tvoj smiješak, neispunjen san
Mnogo obećava, a malo daje
Tvoj san je polje lavandi
Tvoj san je smijeh izvora živog
Pjevaš živo, vatreno
Ipak sjetno, k'o šumor kiše
Nježno, k'o kapi što se slijevaju
Niz prozorska stakla
Sanjaš lijeno, s očekivanjem
Djetešce slađahno, spuštenih vjeđa
Šapućeš moje ime
Neispunjen san
Nebu, jezeru snova.

NEKOPRATI

KOGA DA TRAŽIM U TEBI

Tvoje oči boje azurnog neba
Smiješe se, tepaju mi trepavicama
Usne, jagode rumene, tope se
Smiješajući mi se u transu.
Ti si Neptun sa trozubom
Vladalac tamnih dubina
Vlažne crne kose
I modrih zvijezda na licu.
Ti si zaljubljeni vjetar
Topal, strasan, pred kišu
Donosiš uvijek nevrijeme.
Ti si pjesma starinska, romantična
Trubadurska, s prizvukom tuge
Pjevušiš nježno u dolce stilu
Diraš u srce, tanke strune.
Ti si knjiga, prastara,
Nepročitana, uzvišena
Poklanjaš mi svoje stranice
Da ih pečatim svojim životom.
Što si Ti? Ko si Ti?
Dio si mene, od pamtivijeka

Dio praha, dio krvi
Ipak smo jedno –
Pjesma, ljubav, vječnost...
Ili si prošlost neznana
Ili si tajna skrivena.

NE KOPIRATI

ANIMUS

Obasja i mene žarko sunce
podari mi svoje zlatne zrake
sjajne, nasmiješene i tople
zamagliše mi pogled
od čežnje.

Proljetni vjetar igra se kosom
na mome vratu
draška mi kožu
i miluje nježno.

Proljetna kiša
vlaži polako
kosu, lice, ruke, vrat
ostavlja tragove.

Žudim za Tobom,

Prirodo moja!

Gledam Te, dišem i osjećam.

Ti si svuda oko mene.

Pijem iz žila rijeke života.

REQUIEM

Luna je noćas krvava
ko zna koje tajne skriva
dok umire u baršunastoj daljini.

Duga topla srpanjska noć.

Jedva se naziru patuljci,
ugasnule djeveruše
mladenke u krvavoj vjenčanici.

Slavuj pjeva posljednju pjesmu.

U svečanom bdijenju
odjekuje tužna serenada
pijanog pjevača.

Ili vjetar žali nadjačati plač?

Na tamnom, krvavom odru
Svemoćno Oko čuva u naručju

klonulu kraljicu plavetnih noći.

Tihi otkucaji života.

Tužno promatra Amor
krasnu usnulu nevjestu
na rukama nebeskog cara.

Srebrna suza sijevnu u noći.

Usamljen i žalostan u pustinji tame
Oko Božanstva oplakuje
i cjeliva svoju mrtvu nevjestu.

Čvrsto zagrljeni mladenci.

Bellissima Luna morta est.
Odi et amo šapuće vjetar
Probljedi selenit na Luninom čelu.

Natura spava.

ANAKRONISTO

Živjet ćeš danas

volio si sutra

Anakronisto moj.

Vrijeme je sat nepogrešivi

oduzimaš mu sate

dodaješ sekunde –

i svi zadovoljni.

Što će mi život

ja imam led

sladim se hladnoćom

mrtna u budućnosti.

Što će mi ljubav

ja imam zrcalo.

Čarobno.

Svaki dan pokazuje

face karnevalske.

Što ćeš mi ti, Anakronisto

ja imam oči

staklene, ostarjele.

Živim sutra

voljet ću jučer

Anakronisto moj.

Oduzimat ću sekunde

 dodavati sate –

 razbit ću sve satove

 nepogrešive.

Sve za ona stara vremena

 koja ne postoje

 u prošlim vremenima.

I leđit ću led ponovno

 led koji se topi

 zbog tebe.

I razbit ću zrcalo

 koje mi pokazuje

 nasmiješenu sliku – tebe.

I iskopat ću si oči ostarjele;

 pune zime,

 pune leda.

 Pune tebe,

 Anakronisto moj.

NEKOPRATI

B E S J E D A

Kaplar?

Soboslikar?

Kako da vas nazovem?

Možda samo – gospodin?

- Was hast du gesagt?

Was fählt dir ein?!

Ich bin der Führer!

Ich bin die Zukunft!

Dizali ste ruku do neba

Dizali ste ruku do sunca

Dizali ste ju do besvijesti

- Um Himmels Willen
Und so was?

Niemand kann mit uns aufnehmen

Wir sind hier die Herren

Wenn einer geboren wird

Ich möchte das uns alle sehen

Ordnung ist das halbe Leben

Die Ordnungsliebe!

Deutcher sind genauso groß wie ich

Es sah aus das freuten sie sich

Aber vorsicht!

Das liegt auf dem Hand

Fallen für das Vaterland !

Sei pünktlich!

Opržili ste se, gospodine

Pa ste skočili u rijeku

Rashladiti svoj pepeo

- Du lügst.
Es hat keinen Sinn!

So ein Blödsinn!

Mir egal –

Ein andermal.

Mrtvac?

Prah?

Kako da vas nazovem?

Alle Zimmer sind belegt?

Wieso denn?

Der Staatsman?

Der Gauner?

Der Verbrecher!

NEKOPRATI

OVDJE, U MOM TIJELU, NEKADA JE BIO ČOVJEK

Sladi se mojom nesrećom
smij se svakoj mojoj suzi
al' porazit ću te istinom
jačom od smrti.

Bojat' se trebaš mene
monstruma što u meni živi
raste i stavlja teško breme
u moje ruke.

Ovdje, u mom tijelu
nekada je bio čovjek
njegovao čistu dušu bijelu
nema ga više.

Tvrđavu osvoji zijer bijesna
raširi vene, oboji krv
Plavo. Duša joj tijesna
oči joj šute.

Rukama bijelim guši samu sebe
gnjevne joj oči ugasnule
umorno srce od hladne krvi zebe
pod nogama.

Ovdje, u mom tijelu
nekada je bio čovjek
Poklonio ljubavi dušu cijelu
nema ga više.

Zidine poruši zvijer bijesna
sakupi kamenje, zazida srce
napuklo. Moćna i obijesna
u Kraljevstvu šutnje.

Na tronu od suza, patnji i bola
crna i hladna čami u tami
sama, kamena, do kosti gola
u vječnost.

Ovdje, u mom tijelu
nekada je bio čovjek.
Njegovao čistu dušu bijelu
nema ga. Nema ga više.

MRTVIH MI JE DANA DOSTA!

Mrtvih mi je dana dosta!

Poslat ću sve do đavola. I moje
besmislene snove. I mrtvo tijelo
svijetlo, sjajno, bez oblika i boje.

Sad ono blijedo i prozirno posta.

Anđeli ukraše sve što je bijelo.

Anđeli ukraše sve što je bijelo.

Ostaviše krvavo, crno, rastrgano

srce. U pustoj tmini

po grobu mome tižano, tužno

otpada s grana lišće uvelo

šapuće nježno mokroj ledini.

Šapuće nježno mokroj ledini:

Ovog što leži niko volio nije

za njega uzdaha i suza nema

ničije riječi više on ne čuje

u toj pustoj ledenoj tišini

ni plač malog crkvenoga zvona.

Ni plač malog crkvenoga zvona

neće doprijeti do njegove svijesti
otupjele al' žive, zarobljene ledom...

Očajna duša puni se obijesti
napućena, krhka, ostavljena, bolna
sama pod vedrim zvjezdanim nebom.

Sama pod vedrim zvjezdanim nebom

čekam na posjet nepoznatog lika
spremam se za željeni razgovor.

Hoće li mu reći nasmiješena slika
izgužvana vjetrom, promočena kišom
da sam sada bijedni, izgubljeni stvor?

Da sam sada bijedni, izgubljeni stvor

niko ne zna. Ni što sam nekad bila

nikog nema da me sada pita

da izusti molitvu, upali kandila

i prije nego tu izraste korov

na drvenom križu ime da pročita.

Na drvenom križu ime da pročita

zaboravljeno dugo, zametena traga

što u slovima skriva obilje rana...

A vlasnik će njihov otići do vraga

ucviljenom stvoru nema drugog puta

kad se rado sjeti onih živih dana.

Kad se rado sjeti onih živih dana

uspomena iz sretnoga doba

sretnih lica, osmijeha i sreće

utoman bi ustao iz groba

umrtvljen od pklenskih muka!

I nada gori još ko' plam od svijeće.

I nada gori još ko' plam od svijeće

kao list na vjetru drhturi u tmni

i ubrzo izdat će ju snaga;

utrnut će izgubljena u praznini

i niko nikada pronaći neće

boravište toga zakopana blaga.

Boravište toga zakopana blaga

zatrpat će zemlja još mokra od kiše

natopljena krvlju. Samo ti ćeš naći

grob, križ na kom piše:

Ja sam tvoja draga.

Tužne li sudbine! Nećeš, nećeš doći.

Tužne li sudbine! Nećeš, nećeš doći.

Čekat ću i čekat' na tebe vječno

hoćeš li se smilovati jednom?
Koliko je to vrijeme beskonačno
to vrijeme što nas razdvaja? Neće li moći
tvoja ljubav meni mrtvoj ostati vijernom?!

Mrtvih mi je dana dosta!

Poslat ću sve do đavola...

NE KOPIRATI

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>